

Arrest

nr. 160 454 van 20 januari 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 3 februari 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 16 januari 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 november 2015 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 16 november 2015.

Gelet op de beschikking van 18 december 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 januari 2016.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. ALDELHOF, die loco advocaat B. SOENEN verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen houdende weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag.

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoeker naar aanleiding van zijn onderhavige asielaanvraag geen nieuwe elementen aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als

vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt.

2. Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoeker zijn huidige tweede asielaanvraag steunt op dezelfde motieven die hij naar aanleiding van zijn vorige, eerste asielaanvraag heeft uiteengezet, namelijk problemen met en een vrees voor de familie van een meisje met wie hij seks heeft gehad zonder getrouwd te zijn.

Verzoekers eerste asielaanvraag werd geweigerd bij 's Raads arrest nr. 23 190 van 18 februari 2009 omdat zijn asielrelaas ongeloofwaardig is.

Ter ondersteuning van zijn huidige tweede asielaanvraag legt verzoeker bijkomende verklaringen af. Hij legt in het kader van onderhavige asielaanvraag geen nieuwe documenten neer.

3. Artikel 57/6/2, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt: "Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging en hij oordeelt op een met redenen omklede wijze dat een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag."

Om een meervoudige asielaanvraag in overweging te kunnen nemen, dienen er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet. De parlementaire voorbereiding van de wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de asielzoeker pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsovertuigend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de asielzoeker en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

4. Aangezien reeds in het kader van verzoekers vorige asielaanvraag bij 's Raads arrest nr. 23 190 van 18 februari 2009 werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van de door hem ingeroepen vrees voor vervolging en gelet op de in de bestreden beslissing gedane vaststelling dat verzoeker naar aanleiding van onderhavige asielaanvraag geen elementen bijbrengt die zijn geloofwaardigheid kunnen herstellen, dient te worden besloten dat verzoeker niet aantoonbaar in zijn land van herkomst persoonlijke problemen te hebben (gekend).

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat hij in wezen niet verder komt dan het uiteenzetten van theoretische beschouwingen, en het formuleren van algemene beweringen en kritiek (op de bevindingen van de commissaris-generaal), waarmee hij echter deze bevindingen niet weerlegt, noch ontkracht.

In zoverre verzoeker artikel 3 van het EVRM geschonden acht, wijst de Raad erop dat artikel 3 van EVRM vereist dat verzoeker doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel van het 3 EVRM vindt immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen staven met een begin van bewijs. Een loutere bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling of algemene verwijzing naar (informatie omtrent) de algemene (veiligheids)situatie in het land/de regio van herkomst volstaat op zich niet om een inbreuk uit te maken op voornoemd artikel.

De Raad stelt vast dat de informatie die verzoeker in zijn inventaris der stukken opsomt niet als bijlage aan zijn verzoekschrift werd gevoegd.

5. Bijgevolg lijkt verzoeker geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

6. Uit de informatie opgenomen in het administratief dossier (de COI Focus 'Afghanistan, Veiligheidssituatie – Regionale analyse. Deel II: Noord en West Afghanistan', d.d. 5 december 2013) blijkt dat er in verzoekers regio van herkomst, zijnde Herat, geen "open combat" gevoerd wordt en dat er geen sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Daar echter deze rapporten dateren van eind 2013 en aldus geen beschrijving bevatten van de huidige stand van het conflict in Afghanistan, is het voor de Raad onmogelijk om zich op basis van voormelde rapporten, de algemeen gekende onrustige situatie in Afghanistan mede in acht genomen, een actueel en correct beeld te vormen aangaande de situatie in de verklaarde regio van verblijf van verzoeker.

Gezien de Raad in deze de nodige onderzoeksbevoegdheid ontbeert, ontbreekt het hem aldus aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen. Bijgevolg lijkt het er op dat de bestreden beslissing dient te worden vernietigd overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verwerende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden).

3. De Raad wijst er vooreerst op dat de verwerende partij op 13 november 2015 een aanvullende nota en een actuele COI Focus "Afghanistan. Veiligheidssituatie Herat.", d.d. 6 november 2015 heeft ingediend. Verzoekende partij bevestigt dat zij de aanvullende nota met actuele informatie heeft ontvangen.

De Raad wijzigt zijn standpunt van de beschikking dienaangaande en stelt de partijen daarvan in kennis.

4.1. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 10 november 2015, voert verzoekende partij aan dat de veiligheidssituatie slecht is en dat dit ook blijkt uit de nieuwe actuele situatie. Zij stelt dat de commissaris-generaal de COI Focus subjectief heeft gelezen en steunt op een aantal lichtpuntjes om de subsidiaire bescherming te weigeren. Verzoekende partij licht toe dat de veiligheidssituatie slecht is in Herat en niet verbeterd is sinds 1977, gelet op de belegeringen, de periodieke aanvallen, de schietincidenten en de recente kidnappings die een groot probleem zijn geworden. Verzoekende partij wijst er op dat ook uit de COI blijkt dat internationale hulp te kort schiet en alleen nog voorhanden is voor de rijke klasse en politici.

Verwerende partij repliceert dat door een aantal negatieve punten aan te halen verzoekende partij niet aantoonst dat de commissaris-generaal niet correct heeft besloten dat er in Herat geen sprake is van een toestand gelijk aan artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

4.2. Uit de informatie van het Commissariaat-generaal gevoegd bij haar aanvullende nota d.d. 13 november 2015 (COI Focus "Afghanistan. Veiligheidssituatie Herat", d.d. 6 november 2015) blijkt dat de provincie Herat tot de westelijke regio van Afghanistan behoort, terwijl het grootste aandeel van het

geweld en de kern van het conflict in Afghanistan zich in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten van het land bevindt, en dat Herat een van de grootste en in economische termen een van de belangrijkste provincies van het land is. Inzake de veiligheidssituatie wordt vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. In het bijzonder voor Herat-stad, die onder de controle van de Afghaanse overheid staat, dient, zo blijkt uit de informatie, te worden vastgesteld dat het geweldsniveau en de impact van het conflict er verschillend is van de rest van de provincie Herat. Herat-stad wordt tot de “eerder veilige steden” van Afghanistan gerekend en is, net als de andere steden in Afghanistan, stevig in handen van de overheid. Het geweld dat er plaatsvindt, neemt de vorm aan van gewapende confrontaties tussen de Afghaanse veiligheidsdiensten en de opstandelingen. In de stad vinden aanslagen plaats die zogenaamde ‘hoge profielen’, zoals overheidsgebouwen en personen verbonden aan de Afghaanse overheid viseren en als doelwit hebben. Voorts gebeuren er gewelddadige acties op de weg van en naar Herat-stad die op Afghaanse politieagenten en Afghaanse militairen zijn gemunt, en waarbij een gering aantal burgerslachtoffers te betreuren valt. Herat kent daarnaast een toenemend probleem van criminaliteit; vooral het kidnappen van welstellenden, een fenomeen dat over heel Afghanistan in opmars is, nam onlangs toe. Niettegenstaande er sprake is van een toename van het aantal veiligheidsincidenten in Herat-stad dwong het geweld geen significante groepen op de vlucht, doch blijkt de stad, aldus de informatie van het Commissariaat-generaal, daarentegen een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten. Voor burgers in Herat-stad is er actueel, zo stelt de commissaris-generaal en blijkt uit diens voormelde informatie, geen reëel risico om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Verzoekende partij verwijt de commissaris-generaal een selectieve lezing van voornoemde informatie en ze stipt aan en benadrukt dat, zoals blijkt uit de betreffende informatie gevoegd bij de verweernota, Herat-stad een probleem kent van criminaliteit, gelet op o.a. de schietincidenten en de recente kidnappings die een groot probleem zijn geworden. Verzoekende partij slaagt er echter niet aan te tonen dat de informatie van de commissaris-generaal en diens gevolgtrekkingen onjuist of niet meer actueel zouden zijn, en ze brengt geen documentatie bij die de op deze bronnen gefundeerde juistheid van de informatie van de commissaris-generaal weerleggen. Ofschoon er blijkens de informatie van het Commissariaat-generaal een toename is van het geweld in de stad Herat, worden hierbij, zo blijkt uit die informatie, (nagenoeg) hoofdzakelijk “high profile” doelwitten geviseerd, doch uit de COI Focus blijkt niet, en verzoekende partij brengt geen concrete en objectieve elementen aan waaruit zou kunnen blijken dat de situatie in de stad Herat van die aard is dat burgers er actueel een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Verzoekende partij haar argumentatie ter terechtzitting, zoals o.a. haar stelling dat uit de COI blijkt dat internationale hulp te kort schiet en alleen nog voorhanden is voor de rijke klasse en politici, werpt geen ander licht op en doet geen afbreuk aan voormelde informatie en analyse van de commissaris-generaal omtrent de veiligheidssituatie in de stad Herat, hoofdstad van de gelijknamige provincie.

5. Bijgevolg brengt verzoekende partij geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig januari tweeduizend zestien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M.-C. GOETHALS